

arra, hogy családján kívül nincsenek hozzátartozói, mintha egy járványos betegség egytől-egyig elpusztította volna őket.

— Most miért olyan rosszkedvű? — kérdezte aggódva a leány. — Azt hittem, mulattatja.

— Nem vagyok rosszkedvű, sőt... De most már csakugyan mennem kell, különben elkésem...

A konyhában elbúcsúzott az öregasszonytól. A rejtélyes összetételű szag már nem bántotta annyira, mint idejőveletekor. Hiába, az ember érzékenyebb, ha friss levegőről jön. Ez a magyarázat tökéletesen kielégítette. Hogy erre nem is gondolt! A leány az ajtóban még suttogva,

az iménti aggodalommal megkérdezte:

— Máskor is eljön?

Bólintott.

A lépcsőházban deres bajuszú, munkaköpenyes emberrel találkozott. Kissé bicegő volt a járása, nagyon törődöttnek látszott. A fényképek után felismerte Eszti apját. Meg akarta szólítani, de az öregember nagyon elgondolkodottnak tűnt fel. Biztos a vacsora jár az eszében: elérkezett az ideje. Vadozatúj seprőt tartott a kezében. Ahá, lehet, ezt is egy házalótól vette. Talán olyan házalótól, aki seprőkkel teleaggatva, fehér bottal botorkál végig a városon.

Csillag

Wladimir Solovjev

Messzi fehér táj fölött magányos

Csillag ég;

Mintha szelíden vonna magához:

Hív az ég.

Szállni? Miért? Egy néma tekintet

Éppen elég:

Egybehull föld s menny, s látod a Mindent

Nyílni eléd.

Omolj egészen e fényes és hűs

Kék látomásba:

S tiszta szívedben fölzeng a lét szűz

Harmóniája.

Fordította Rónay György